

La cançó de la neu

En Martí tenia vuit anys i un somni molt clar: volia fer música que fes somriure la gent.
No tenia guitarra, ni piano, ni bateria… però tenia el seu xilòfon de fusta, vell i una mica esquerdat, que havia estat del seu avi.

Cada tarda, quan tornava de l'escola, en Martí es tancava a la seva habitació i començava a tocar. Al principi, les notes sonaven totes barrejades: plin, plon, plan! Però a ell no li importava.

—Cada nota és una paraula —deia—, i si les ajunto bé, potser sortirà una història.

Els seus pares l'escoltaven des de la cuina.
—No toca malament —deia el pare.
—I té molta paciència —afegia la mare, somrient.

Un dia, l'escola va anunciar que farien el festival de Nadal, i cada classe podia presentar un número. Els companys d'en Martí volien fer un ball, però ell va aixecar la mà i va dir:
—Jo podria tocar una cançó amb el xilòfon!

Alguns van riure.
—Amb el xilòfon? Però si sembla un joguet! —va dir el Pol.

En Martí va baixar els ulls, però aquella mateixa tarda va decidir demostrar que el xilòfon podia sonar com una orquestra sencera. Durant dies i dies va practicar, buscant noves melodies. Provava ritmes lents, ràpids, suaus... fins que un vespre, mentre nevava fora, va descobrir una cançó que semblava la música de la neu caient.

Quan va arribar el dia del festival, tots els alumnes van ballar, cantar o recitar. I quan li va tocar el torn, en Martí va sortir amb el seu xilòfon sota el braç.

Va respirar fondo i... plin, plon, plan...
Les notes van començar a sonar com estrelles petites. L'auditori va quedar en silenci. Els pares, els mestres i fins i tot el Pol l'escoltaven bocabadats. Era una melodia senzilla, però plena de llum.

Quan va acabar, ningú no va dir res durant uns segons... i després, tothom va començar a aplaudir.

Llavors, la mestra li va dir:
—Martí, avui has fet una cosa molt especial. No només has tocat una cançó: has fet sentir la música que portes dins.

En Martí va somriure, orgullós. Aquella nit, abans d'anar a dormir, va deixar el xilòfon al costat del llit i li va xiuxiuejar:
—Gràcies per ensenyar-me que, fins i tot amb poques notes, es poden explicar grans històries.